

Stellingen ter verkrijging van den graad van doctor in het Romeinsch en hedendaagsch regt

<https://hdl.handle.net/1874/267315>

STELLINGEN,

NA MACTIGING VAN DEN RECTOR MAGNIFICUS

Dr. J. J. VAN OOSTERZEE,

GEWOON HOOGLEERAAR IN DE GODGELEERDHEID,

MET TOESTEMMING VAN DEN ACADEMISCHEN SENAAAT

EN

VOLGENS BESLUIT DER REGTSGELEERDE FACULTEIT,

TER VERKRIJGING VAN DEN GRAAD VAN

Doctor in het Romeinsch en Hedendaagsch Regt,

AAN DE

HOOGESCHOOL TE UTRECHT,

TE VERDEDIGEN

OP WOENSDAG DEN 28 OCTOBER 1868, DES NAMIDDAGS TEN 3 URE.

DOOR

WILLEM CAREL UYTENBOOGAART,

GEBOREN TE LOENEN OP DE VRIJWE.

UTRECHT,

A. J. VAN HUFFEL.

1868.

STELLINGEN.

I.

Minder juist beweert WINDSCHEID, *Lehrbuch des Pandecten Rechts* § 437, dat dengenen, wien de vindicatio eener kudde is toegewezen, door den bezitter, de aan een derden toebehoorende koppen moeten worden uitgeleverd.

II.

Indien de zaak van een ander, zonder diens toestemming in pand is gegeven aan iemand, die niet wist dat zij van dien ander was, wordt bij eigendomsverkrjging door den pandgever, het pand ook tegen derden geldig.

III.

Bij het jusjurandum in litem, mag het pretium affectionis niet in aanmerking genomen worden.

IV.

Het woord «*schriftelijk*» in Art. 668 B. W. al. 2, ziet alleen op «*aangenomen*» en niet op «*erkend.*» Iedere erkenning, welke ook, van den schuldenaar, is voldoende.

V.

Volgens Art. 1417, laatste al. B. W., gaat door de verjaring *de geheele verbindtenis te niet*, en niet slechts de daaruit voortvloeiende actie.

VI.

Onjuist komt mij de bewering voor van Mr. A. DE PINTO, *Handl.* II § 140, dat de eene schenking, bedoelt in Art. 231 vlgg. B. W., «geschieden mag ten voordeele van de echtgenooten en *één of meer bepaaldelijk aangewezen kinderen.*»

VII.

Iedere beperking van Art. 828 B. W. is onwettig.

VIII.

Te regt besliste de HOOGE RAAD bij Arrest van 30 December 1842, dat degeen, die bij wederkerige overeenkomsten met ontbindende voorwaarde, de ontbinding der overeenkomst vraagt, moet begonnen zijn eerst zelf aan zijne verbindtenis te voldoen.

IX.

Art. 1397 al. 1 B. W.: «Wanneer iemand, die bij vergissing meent schuldenaar te zijn, eene schuld betaald heeft, is hij gerechtigd om het betaalde van den schuldeischer terug te vorderen», moet in dien zin worden opgevat, dat een *error juris* daartoe voldoende is.

X.

Onder de in art. 717 W. v. K. bedoelde «*reparatie kosten*», behooren de kosten, gemaakt om een gezonken schip boven water te brengen.

XI.

Een schip, dat na gezonken en boven water gebragt te zijn, ter destinatie plaats aankomt en aldaar wegens te hooge reparatiekosten wordt afgekeurd, moet geacht worden *behouden* te hebben gevaren.

XII.

Het is dringend noodig, dat het verbod ten opzichte der makelaars, in Art. 65 al. 2 W. v. K. voorkomende, zoodra mogelijk uit ons Wetboek van Koophandel verdwijne.

XIII.

Onder *«eindvonnis»* in Art. 870 B. Rv., moet niet verstaan worden *«ieder vonnis, waarbij eenig geschilpunt tusschen partijen wordt beslist en afgedaan,»* zooals ten onregte beslist is door de Arr. Regtbank te Winschoten d.d. 10 Maart. 1852, Rgld. Bijblad jg. 1852, bl. 707—709, maar *het vonnis, waardoor het, tusschen partijen bestaand geschil, geheel wordt beslist en ten einde gebragt.*

XIV.

De meening van sommigen, dat het te vondeling leggen van een kind onder de zeven jaar door zijne gehuwde moeder, strafbaar is volgens Art. 350 C. P. en niet volgens Art. 349 C. P., is onjuist.

XV.

Met het gevoelen van Mr. M. SCHOONEVELD (Het Wetboek van Strafrecht met aantekeningen), dat Art. 404 C. P. nog alle regtskracht bij ons heeft, ten aanzien van makelaars, die failleren in het vak waarin zij makelaar zijn, kan ik mij niet vereenigen.

XVI.

Art. 43 N°. 5 der Wet van 29 Junij 1854 Sb. N°. 102, in verband met Art. 434 C. P., is toepasselijk op het, met boos opzet in brand steken van een gebouw, om het even of het aan den dader zelve dan wel aan een ander toebehoort.

XVII.

Te recht zegt Jhr. Mr. J. DE BOSCH KEMPER (Wetboek van Strafvordering dl. III. bl. 195.): «Ik meen dat alle Leden van het Openbaar Ministerie verplicht zijn mede te werken tot eene meer gelijkmatige vervolging van die bankbreukigen, welke failliet verklaard zijn, dan thans plaats grijpt.»

XVIII.

Het kan bijna onmogelijk geacht worden, eene doeltreffende wet op de ministeriële verantwoordelijkheid zamen te stellen, hoedanig de Wet van 22 April 1855 Sb. N°. 33 niet is.

XIX.

Bij plaatselijke verordeningen mag aan de eigenaars van huizen, onder strafbedreiging verboden worden, hunne panden binnen drie maanden na de voltooiing te bewonen of te doen bewonen.

XX.

De volkswelvaart wordt niet bevorderd door hooge loonen, waarbij de arbeider meer ontvangt dan noodig is, om volgens de gewoonten van zijn stand te leven.

XXI.

Met regt zegt Mr. VISSERING (*Handboek van Practische Staathuishoudkunde* § 991): «Het pensioneren van ambtenaren en van hunne nagelaten betrekkingen is als algemeenen regel af te keuren, dubbel af te keuren, wanneer de ambtenaren verplicht worden, de middelen daartoe zelve bijeen te brengen.»

XXII.

Geheel onjuist is de bewering van CAREY (1, 8, 9), «dat de handel slechts bij een' lagen trap van beschaving onontbeerlijk is; dat hij zelf dan slechts eene soort van exploitatie der zwakkeren is, even als de met hem naauw verbonden oorlog; dat hij eindelijk bij hoogere trappen van beschaving, veeleer nadeelig is.
